

Arrest

nr. 189 661 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtun te zijn. U bent 17 jaar oud en soenniet. Van uw geboorte tot 6 jaar geleden, woonde u in Tamirat, in het district Besud van de provincie Nangarhar. Sinds 6 jaar woont u in Jalalabad stad, in de provincie Nangarhar.

U ging naar school tot de negende graad. Uw vader heeft een immobiliënkantoor en uw moeder is huisvrouw. Het kantoor van uw vader is in Walayate, in het district Beshud. Uw vader koopt en verkoopt huizen, gronden en auto's. Uw financiële situatie thuis was goed. U heeft twee broers en twee zussen.

Op een dag kwam er een brief toe in het kantoor van uw vader. In de brief stond dat er binnen de 15 dagen 5 miljoen Afghani betaald moest worden. Anders zouden uw vader en de familie in groot gevaar zijn. Uw vader ging naar de politie. Daar zeiden ze hem dat ze niet konden achterhalen wie de brief stuurde en dat hij voorzichtig moest zijn. Uw vader betaalde niet en een tijdje later werd u broer, R.,

ontvoerd. Er kwam een tweede dreigbrief toe in het kantoor van uw vader. Daarin stond dat uw vader 10 miljoen Afghani moesten betalen omdat de eerste keer niet werd betaald. Ze zeiden dat ze de oudste zoon in gevangenschap hebben en ze waarschuwd dat als er niet betaald zou worden, ze de andere zoon, u, ook gevangen zouden nemen. Opnieuw ging uw vader naar de politie. Uw vader besloot u weg te sturen omdat hij slechts 4 miljoen had om te betalen. Dat bedrag was niet genoeg om uw broer vrij te krijgen en hij wilde niet dat u ook ontvoerd zou worden. Ongeveer 20 à 25 dagen nadat uw vader de tweede dreigbrief kreeg, vertrok u uit Afghanistan. U was ongeveer anderhalve maand onderweg. U diende een asielaanvraag in België op 14 december 2015.

Toen u in België was, kreeg uw vader nog verschillende malen telefoon. Men zei hem dat ze zijn zoon zouden doden als hij niet betaalde. Als uw vader dan zei dat hij zijn zoon wilde spreken, werd er ingehaakt. Uw vader kreeg de eerste keer telefoon toen u ongeveer anderhalve maand in België was.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen, legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de werkvergunning van uw vader (kopie), 2 dreigbrieven van de taliban (origineel), een confirmatiebrief van de ouderen en het districtshuis (kopie) en tot slot de enveloppe (origineel) waarmee u deze documenten toegestuurd kreeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen onderling en tussen de inhoud van de door u neergelegde documenten en uw verklaringen.

U vertelde dat uw vader een eerste dreigbrief kreeg, dat vervolgens uw broer R. ontvoerd werd en dat uw vader tot slot een tweede dreigbrief kreeg (CGVS, p. 13-15). Aanvankelijk verklaarde u dat u de tweede brief ongeveer 20, 30 of 32 dagen na de ontvoering kreeg (CGVS, p.15). U zegt daarnaast dat u ongeveer 20 tot 25 dagen na de ontvoering Afghanistan verliet (CGVS, p.21). Vervolgens zegt u dat u ongeveer 20 tot 25 dagen na het krijgen van de tweede brief uit Afghanistan wegging (CGVS, p.21). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat uw broer 15 dagen na de eerste brief ontvoerd werd en dat u dan weer na 18 of 20 dagen een tweede brief kreeg (CGVS, p.21).

Daarnaast stroken de data op de dreigbrieven niet met uw verklaringen. Zo verschillen de data op de dreigbrieven met uw verklaringen over de tijdspanne tussen de brieven. Op de eerste dreigbrief die u voorlegde staat de datum 20/08/1394 (Westerse kalender: 11 november 2015). Op de tweede dreigbrief staat de datum 12/09/1394 (3 december 2015). Deze data komen niet overeen met uw beweringen dat uw broer 15 dagen na de eerste dreigbrief ontvoerd werd en dat er dan na een periode van 20 dagen een tweede dreigbrief kwam (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen zou er immers meer dan een maand tussen de eerste en de tweede brief moeten zitten, wat niet het geval is gelet op de data die erop staan.

Ook komen de data op de dreigbrieven niet overeen met uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Afghanistan. U stelt dat u 20 tot 25 dagen na het krijgen van de tweede dreigbrief uit Afghanistan vertrok (CGVS, p.21). Op de tweede dreigbrief staat de datum 12/09/1394 (3 december 2015). Volgens uw verklaringen zou u dan ongeveer op 23 of 28 december 2015 vertrokken moeten zijn. Toch diende u al een asielaanvraag in België in op 14 december 2015 en verklaarde u dat u anderhalve maand onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p.23), hetgeen betekent dat u al begin november zou vertrokken zijn, nog vóór het opstellen van de eerste dreigbrief. En toch verklaart u dat u 20 tot 25 dagen na de tweede dreigbrief Afghanistan heeft verlaten en dat u nog thuis was op de dag dat uw vader de tweede dreigbrief toonde (CGVS, pp.17;21).

Hier kan ook nog aan toegevoegd worden dat de inhoud van de dreigbrieven niet overeenstemt met uw verklaringen. Het is opmerkelijk dat u gedurende uw gehoor aanhaalt dat in de tweede dreigbrief gezegd wordt door de ontvoerders dat nu het dubbele bedrag moet betaald worden of dat ze anders de andere zoon ook zullen nemen (CGVS, p.14). Volgens de vertaling van de tweede dreigbrief stellen de ontvoerders echter het volgende: 'Je brak de wet van de Islamitische Republiek en we namen je zoon R.. Als je doorgaat met onze wet te breken, zult u twee keer het bedrag moeten betalen en zal het leven van uw zoon in gevaar zijn' (Document 9 in het administratief dossier). Uit dit document blijkt geenszins dat de ontvoerders op een tweede zoon doelen. In de bevestigingsbrief door de dorpsouderen, staat evenmin dat de taliban ermee dreigden u te ontvoeren (CGVS, p.14). Er wordt enkel bevestigd dat de oudste zoon van R.G., uw vader, ontvoerd werd en dat er een som voor zijn vrijlating werd gevraagd (CGVS, p.14). Sowieso roept uw verklaring dat de taliban er na de ontvoering van uw broer R. mee dreigen om ook een tweede zoon, u, te ontvoeren vraagtekens op. Het is eigenaardig dat men nog een

tweede persoon zou willen ontvoeren als men al een eerste in handen heeft. In het licht van de vertaling van de tweede dreigbrief roept dit nog meer vraagtekens op.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

U geeft verder aan dat uw vader nog steeds telefoons krijgt, een jaar nadat de eerste dreigbrief werd gestuurd (CGVS, p.18). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban losgeld van uw vader vragen, zijn zoon ontvoeren en hem dan vervolgens meer dan een jaar lang bellen, zonder andere acties te ondernemen of informatie over zijn gekidnapte zoon te geven om uw vader op die manier aan te zetten om het geld alsnog te verzamelen.

Het is ook niet aannemelijk dat u moest vluchten, maar dat uw vader zijn werk in de immobiëlesector in de regio verderzet (CGVS, p.17). U zegt dan wel dat uw vader zijn materiaal naar huis bracht, maar u geeft eveneens toe dat hij soms voor 2 à 3 uur op de baan is als hij andere kantoren moet bezoeken of moet onderhandelen over geld (CGVS, p.17). Het is niet aannemelijk dat u geen andere optie zag dan te vluchten, maar dat uw vader zijn activiteiten verderzet en zich op die manier aan een beweerd gevaar zou blijven blootstellen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde minderjarigheid. U verklaarde op 4 april 2016 dat u 17 jaar oud was (Verklaring DVZ, punt 4). Uit het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd op 22 januari 2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël blijkt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie ref. 6/MIN/2015/29911). Op de taskara die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde staat dat u op het moment dat u op de uitgiftedatum 25/04/1393 (Westerse kalender: 16 juli 2014) 16 jaar oud was. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Zelf zegt u overigens dat op uw taskara de datum 1394 zou staan (CGVS, p.4). Dit strookt niet met de informatie die op uw taskara zelf staat.

Vanwege bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Noch uw taskara, noch de taskara van uw vader, noch de werkvergunning van uw vader slagen erin om uw aangehaalde verhaal aannemelijk te maken. Deze documenten staven dan wel uw Afghaanse nationaliteit en uw verklaringen over het werk van uw vader, maar slagen er geenszins in om uw aangehaalde vluchttreden aannemelijk te maken.

De dreigbrieven die u voorlegt, spreken uw verklaringen dermate tegen dat zij in geen enkel opzicht kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw relaas. Integendeel. Ook de kopie van de confirmatiebrief van de ouderen van het dorp en het districtshuis slaagt er niet in om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Ten eerste gaat het om een kopie. En ten tweede zijn uw verklaringen dermate vaag en inconsistent dat dit document dat niet zou kunnen opheffen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De enveloppe die u voorlegt heeft geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens

niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent op basis van de objectieve informatie en zijn coherente verklaringen dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Hij wijst erop dat hij zijn relaas staaft aan de hand van een belangrijk aantal documenten, alsook dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik rekening hield met zijn zeer jonge leeftijd.

Vervolgens stelt verzoeker niet goed te zijn in data, hetgeen volgens hem blijkt van de door hem gegeven schatting van de tijdsspanne tussen de gebeurtenissen van 20-30-32 dagen. Hij wist ook niet meer in welke maand de gebeurtenissen zich situeren. Hij wijst ook op het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor. Hij stelt dat hij zijn best heeft gedaan, doch dat hij niet degene was die thuis de brieven in handen had en dat hij de situatie onderging. Volgens hem blijkt uit gehoor dat hij het allemaal van horen zeggen heeft. Hij meent ook dat hij tijdens zijn gehoor zeer emotioneel was en herhaaldelijk weende. Hij wijst erop dat het geschrift van de eerste brief erg onduidelijk was waardoor de tolk tijdens het gehoor enkel de datum kon lezen. Volgens verzoeker rijst de vraag of die datumbevestiging wel accuraat was. Verzoeker merkt ook op dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn relaas en de bevestiging door de politie en ouderen van het dorp. Hij stelt voorts dat de tweede brief werd gevonden op het kantoor van zijn vader terwijl ze op zoek waren naar zijn broer. *"Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker een tijdspanne van 15-20 dagen bedoelde tussen de eerste en tweede dreigbrief, en niet tussen de ontvoering en de tweede dreigbrief."* Volgens hem komt dit logisch overeen met de inhoud van de tweede dreigbrief.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de inhoud van de voorgelegde dreigbrieven niet overeenstemt met zijn verklaringen, voert verzoeker aan dat de tolk van het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft gesteld dat de dreigbrief zo goed als onleesbaar is. Volgens verzoeker rijst de vraag naar de accuraatheid van verweerders vertaling. Tevens meent hij dat verweerder twee problematieken met elkaar verbindt: *“Enerzijds is er de vraag tot betalen, waarna de broer van verzoeker ontvoerd werd en een tweede losgeldbrief kwam, waarbij een dubbel bedrag betaald diende te worden. Anderzijds is er de beslissing van de vader zijn tweede zoon in veiligheid te brengen, omdat hij het gevraagde losgeld voor de eerste zoon niet kon betalen. Vader vreesde immers dat de steeds hogere eisen, en het steeds hogere belang vanwege de Taliban een voorbode waren van een mogelijke ontvoering van verzoeker, als tweede zoon. Vader verkoos hem in veiligheid te brengen.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader zijn werk in de immobiliënsector verder zet, acht verzoeker deze appreciatie van het CGVS zuiver persoonlijk en gebaseerd op hypothesen. Hij stelt dat zijn familie dient te overleven en dat zijn vader weinig andere keuze heeft dan verder te werken. Hij meent dat het erg onhandig zou zijn van de taliban om diegene te doden die in staat zo kunnen zijn om het losgeld te betalen, hetgeen niet wegneemt dat zijn vader nog onder druk wordt gezet.

Aangaande zijn leeftijd merkt verzoeker op dat deze in Afghanistan op verklaring van de ouders en “op zicht” wordt opgesteld met een geschatte leeftijd. Hij stelt dat hij in dit verband te goeder trouw is.

Vervolgens merkt verzoeker op dat verweerder een herkomstcheck deed. Hij stelt dat het niet zo is dat, omdat bepaalde documenten in Afghanistan worden vervalst, alle documenten als vervalst van de hand kunnen worden gewezen. Hij stelt dat de verklaring van de dorpsoudsten zijn relaas bevestigt. Hij acht deze documenten een begin van bewijs van de waarachtigheid van zijn asielrelaas. Hij wijst erop dat het CGVS noch zijn identiteit, noch zijn hoedanigheid betwist, en evenmin zijn recente herkomst uit Afghanistan of de werkzaamheden van zijn vader in de immobiliënsector. Hij stelt dat het precies omwille van de werkzaamheden van zijn vader is dat hij problemen kreeg met de taliban. Hij meent dan ook dat de door hem bijgebrachte documenten wel degelijk zijn asielrelaas versterken.

Verder wijst verzoeker op het principe van het voordeel van de twijfel en wijst hij op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verweerder volgens hem het uit dit artikel voortvloeiend vermoeden niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Verweerder toont volgens hem niet aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. De door hem bijgebrachte documenten bewijzen zowel zijn afkomst uit de regio als de uitbating van een garage. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan.”*

Na een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming nu hij wel degelijke zulke risico's loopt in zijn land van herkomst. Waar de commissaris-generaal meent dat hem niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat de situatie in Jalalabad niet van die aard zou zijn dat hij er riskeert het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat hij over een intern vestigingsalternatief zou beschikken in deze stad, wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is van Tamirat, district Behsud, provincie Nangarhar en niet uit Jalalabad. Hij meent dat verweerder geen enkel concreet onderzoek deed naar zijn mogelijkheid om in Jalalabad te gaan wonen. Hij stelt dat rekening dient te worden gehouden met de zeer precare situatie van *“de intern verplaatste personen”*, temeer daar velen nu vanuit Pakistan worden teruggedreven naar Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij over een intern vestigingsalternatief zou beschikken. Volgens hem kan de analyse van het CGVS dat de situatie in Jalalabad niet beantwoordt aan deze van willekeurig geweld, niet worden gevolgd. Verzoeker citeert verschillende rapporten en stelt dat (i) de gedwongen terugkeerpolitiek vanuit Pakistan de situatie ernstig bemoeilijkt, (ii) rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij afkomstig is uit de meest onveilige Afgaanse regio, namelijk het oosten, (iii) de situatie in Jalalabad niet voldoende veilig is en zelfs verslechterd, (iv) de cijfers waarop verweerder zich baseert, dateren van 2015 en afkomstig zijn van één bron, (v) het risico op ontvoeringen is verhoogd, terwijl dit risico in zijn hoofd niet concreet werd afgewogen of onderzocht, (vi) de aanslagen *“eveneens specifiek burgers in het*

algemeen" viseren, en (vii) de bereikbaarheid van Jalalabad over de weg alsmaar problematischer wordt. Verder wijst verzoeker erop dat internationale richtlijnen een bijzondere en duurzame veiligheidsanalyse vereisen van de regio die als intern vestigingsalternatief wordt vooropgesteld. Hij stelt dat de taliban hem zouden viseren, dat hij misschien een maand of een paar maanden zou kunnen onderduiken, maar dat het risico op ontdekking en problemen groot zou zijn. Hij citeert verschillende rapporten over risico's voor burgers die samenwerken met de overheid en die welgesteld zijn. Voorts voert verzoeker aan dat ook de reële mogelijkheden naar de toekomst dienen te worden bekeken. Wat betreft het familiaal netwerk merkt verzoeker op dit zich niet in Jalalabad maar in Behsud bevindt. Volgens hem blijkt uit niets dat hij in Jalalabad effectieve opvang zou kunnen genieten, zodat zijn situatie dramatisch dreigt te worden.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 17 mei 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, het rapport van Landinfo "*Afghanistan. The Security Situation in Nangarhar Province*" van 13 oktober 2016 en een kaart van de regio Nangarhar-Jalalabad-Surkhrod (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn broer werd ontvoerd om losgeld te vragen van zijn vader en dat ook hij dreigt te worden ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen de inhoud van de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en zijn verklaringen, (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoekers broer zouden ontvoeren en vervolgens gedurende meer dan een jaar enkel verzoekers vader bellen zonder verdere acties te ondernemen, (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker geen andere optie zag dan te vluchten terwijl zijn vader zijn werkzaamheden in de immobiëlen sector gewoon verder zet, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden minderjarigheid gelet op het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging te ondernemen om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met zijn zeer jonge leeftijd, dient erop gewezen dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 9) blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden minderjarigheid. Aldus kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekers leeftijd op zich een verschoning zou kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en niet-aannemelijkheden. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat de leeftijd in de taskara in Afghanistan wordt opgesteld op verklaring van de ouders en "*op zicht*".

Waar verzoeker stelt dat hij niet goed is in data en waar hij wijst op het tijdsverloop tussen de beweerde gebeurtenissen en het gehoor, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-

verklaring. Waar hij opmerkt tijdens het gehoor zeer emotioneel te zijn en herhaaldelijk te wenen, dient erop gewezen dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde emoties geen aannemelijke verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij zelf nooit de brieven in handen heeft gehad bij hem thuis en dat hij de informatie allemaal van horen zeggen heeft, kan hij geenszins worden gevolgd, daar hij zelf kopieën van de dreigbrieven voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Daarenboven dient opgemerkt dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van een bedreiging voor ontvoering en dreigbrieven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze bedreigingen en over de inhoud van deze dreigbrieven. Waar verzoeker opmerkt dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn relaas en de bevestiging door de politie en de ouderen van het dorp, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verder kan verzoeker niet dienstig beweren dat hij een tijdspanne van 15 à 20 dagen bedoelde tussen de eerste en de tweede dreigbrief en niet tussen de ontvoering en de tweede dreigbrief. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gesteld als volgt: *“Daarnaast stroken de data op de dreigbrieven niet met uw verklaringen. Zo verschillen de data op de dreigbrieven met uw verklaringen over de tijdspanne tussen de brieven. Op de eerste dreigbrief die u voorlegde staat de datum 20/08/1394 (Westerse kalender: 11 november 2015). Op de tweede dreigbrief staat de datum 12/09/1394 (3 december 2015). Deze data komen niet overeen met uw beweringen dat uw broer 15 dagen na de eerste dreigbrief ontvoerd werd en dat er dan na een periode van 20 dagen een tweede dreigbrief kwam (CGVS, p.21). Volgens uw verklaringen zou er immers meer dan een maand tussen de eerste en de tweede brief moeten zitten, wat niet het geval is gelet op de data die erop staan.”* Het louter bevestigen van één versie van een tegenstrijdigheid maakt deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan.

Wat betreft de vertaling van de voorgelegde dreigbrieven, dient erop gewezen dat het administratief dossier een vertaling ervan bevat (zie map 'Documenten'). Verzoeker trekt deze vertaling in twijfel omdat de tolk tijdens het gehoor moeite had om deze dreigbrieven te vertalen, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de vertaling in het administratief dossier onjuist zou zijn. Bovendien merkte de tolk tijdens het gehoor uitdrukkelijk op dat hij wél de datum kon lezen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor wel degelijk verklaarde dat in de tweede dreigbrief zou worden gesteld dat de tweede zoon van zijn vader ook zou worden ontvoerd indien het gevraagde bedrag niet zou worden betaald (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Waar verzoeker aanvoert dat de appreciatie van verweerder zuiver persoonlijk is en is gebaseerd op hypothesen, daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen andere optie zou zien dan te vluchten terwijl zijn vader zijn werk in de immobiële sector gewoon verder zet, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekking volgens hem onjuist zou zijn. Dat zijn vader geen andere keuze had dan zijn werkzaamheden verder te zetten omdat hij zijn familie diende te onderhouden, is een blote bewering. Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing gesuggereerd dat de taliban verzoekers vader zouden moeten doden teneinde hun dreigementen waar te maken.

Waar verzoeker meent dat zijn documenten zijn asielrelaas versterken, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Waar verzoeker stelt dat de door hem bijgebrachte documenten de uitbating van een garage aantonen, kan

niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft, aangezien *in casu* nergens sprake is van de uitbating van een garage.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij zes jaar voor het gehoor op het CGVS naar Jalalabad verhuisde (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 8 en administratief dossier, stuk 12, verklaring 10). Aldus betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad een beoordeling in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en geenszins een beoordeling in het kader van een intern vestigingsalternatief zoals voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele

Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker afkomstig is uit de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker citeert, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER